

אֵל נְקוּדַת הַרְעָה

הג השבועות

חברות הכתובים בחסדי סטניקא

בסיעתא דשליא

לע"נ ר' ישעיה ב"ר פשה יוסף ז"ל ולע"נ ר' ברוך פשה חיים ב"ר יוסף צבי ז"ל : נערך ע"י: אגודת נ"ע פהענין : לקבלת העציון = point4188594@gmail.com

נקודה מתוך טיעורו של רבינו שליט"א ליל חמישי פרשת נטא

ע"פ הבנת הכותב

פנסה לתפוס...

כ"כ קשה לחיות בלי ההפקרות לרצון ה', כי כל הזמן אני רודף אחרי כיסוים וניקיונות על כל הטעויות שלי. אבל עוד יותר קשה זה לחיות בהפקרות מול רצון ה', כי שם אני צריך להסכים להכיר את השפלות שלי שאני לא יכול להבין, ולשתוק מול הקשיים.

ככל שתתרחק מנגיעה, ותסכים להישאר על מקומך המעצבן, ולהפסיק לרדוף אחרי מקומות שאולי שם יהיה לי טוב. אלא להישאר על מקומך ולהאמין שזה המקום הכי טוב עבורי. בלי להבין בלי להשיג. שם תמצא את הקב"ה.

לכן הקב"ה הקפיד לבלתי ניגע בהר, לבלתי לנסות למצוא איזה אחיזה, כי אין פה אחיזות. סה"כ התורה באה בשביל לעזור לך לשחרר את ההבנה שלך. אבל אם בתוך התורה אתה מחפש שהתורה תעזור לשכל שלך להבין למה אתה צריך ככה לסבול. אז - לקחת את התורה והלכת בכיוון ההפוך.

במקום להתעקש להבין למה... תתעקש להבין שאתה לא מבין. להתעקש לכיון המועיל. ולכן יש את התורה שתעזור לך לשחרר...

הכלומר הוא:

בעצם אנחנו מחפשים להרגיש את הנוחות. וככל שאנחנו רודפים אחרי זה, זה רק בורח מאיתנו. כי משביעו - רעב. כי כל התענוג של הנוחות הוא דימיוני, הוא הרף עין, הוא לא אמיתי בכלל.

והתענוג האמיתי, הוא כשאני משחרר ושותק מול הכאב, מוכן לא לשלוט על המצב, לתת לזה לרוץ כמו שה' רוצה. אז בעצם אני תופס את הנקודה של החיבור לה', נותן לו להתגלות, במקום לשמור על המקום שלי, שאין לו מקום וקיום בכלל, אילולי ה'. והמקום שלי הוא סתם עבודה זרה.

הנטייה הטבעית השתבשה... לכן מסר לו אורייתא...

הגבל את העם וקדשתו. מובן מאד, צריך שיהיה סדר, שלא כולם ידחפו ליד ההר. דבר ראשון כולם חייבים להיות רחוקים מההר.

אבל למה "כל הנוגע בהר מות יומת". אם הענין הוא שיהיה סדר. מספיק לתת פקודות. מה הם האיומים?

אנחנו מחפשים לתפוס להבין להשיג. אני כועס על המצב, תן לי הסבר למה בעצם הכל בסדר, תן לי לטעום טעם מתוק במקום הטעם מר. אתה לא יכול להשאיר אותי ככה עם הפה פתוח עם הכאב על היד, ולהסביר לי שאני יאמין שהכל בסדר. תן לי להרגיש את זה. אני רוצה להבין...

אבל ככל שתתן הסבר למצוקה שחולפת עליך, הסבר מתאים שממתיק את זה, אתה יותר תסתבך, כי אם אתה משביע את הרצון של הגוף להישאר באחיזה והבנה, הוא רק נהיה יותר רעב. הוא רוצה להבין על עוד דברים למה הם לא הלכו כמו שרציתי.

לעומת זה אם תתקע לו דומיה. לשתוק מול הכאב, לא לפתח הסברים, לא לנסות להבין, כן להיות בהפקרות מול רצון הבורא, אפילו שאני כועס מאד. ואפילו שגם 'להאמין' אני לא מצליח, גם את זה לשאת בשתיקה, ולא לפרוץ את המחסומים לצעוק ולצווח על האשמים.

אם תשתוק!!! מרעיבו - שבע. אם אתה מרעיב את רצון הגוף הוא שבע.

למשל, אדם מקבל עקיצה ביד, הוא מתחיל לגרד. אפילו שהוא יודע שהגירודים האלו רק יעשו לו יותר גרוע. למרות הכל הוא ממשיך לגרד, כדי להראות שליטה. הוא לא מוכן שיכאב לו משהו, והוא לא יתערב בזה, הוא חייב להתערב, ולנסות לעזור, ולכן הוא מגרד בשביל לנסות להרגיע את הכאב, ובינתיים הכאב רק הולך וגובר, עד שיוצא דם...

השיחרור וההפקרות מול רצון ה', זה שיא הקושי של האדם.

אנשים מחפשים את עצמם...

היום אנשים מחפשים את עצמם... הם מחפשים מהות, איכות, פנימיות, דביקות, התחברות וכדו'

אבל את עצמם הם אף פעם לא ימצאו, כי אין לנו תפיסה והשגה בנשמתינו, שהיא היא מקור חיינו. היא עצמינו – אין לנו מושג בה.

אבל אנחנו כן רוצים לתפוס אותה, להשיג אותה, להבין מה קורה שם. להתחבר לזה...

ולדאבוננו, אנשים נמשכים אחרי כל מיני דברים שעושים להם תחושות טובות, מתוך אמונה שאולי זה ההתחברות לעצמי. אם ליסוע רחוק רחוק, אולי שם אני ימצא את עצמי. אם זה להיכנס למקומות אסורים, אולי שם אני יקבל את מה שאני רוצה, ואמצא את מה שאני מחפש. וכו' ל"ע.

אך לא שם ולא שם, לא נמצא כלום. כי החשק לתפוס במשהו, זה החשק של הגוף, הגוף לא מבין אמונה, הוא חייב להחזיק ביד. וכל עוד אני הולך אחרי העצות שלו, שהוא מציע לו בא לשם ותחזיק בטיוול טוב או בגלידה מוקצפת על שפיץ האוורסט, אז תמצא את עצמך...

אני הולך אחר עצה לא נכונה, ואני לא יגיע לכלום, כי עצות הגוף – אינם הדרך אל הנשמה...

אבל הנגיעה בנשמה, היא דווקא המקום שאין לי מושג ואין לי הבנה, שאני מבטל את עצמי להיות בהפקרות מול ה', בלי להרגיש. שם זה המקום של החיבור לעצמי...

זה המקום של מרעיבו שבע! שאני מרעיב את הגוף הסוער שלי שמנסה להבין, ואני אומר לו: אין הבנה. סומכים על ה'. שם זה "שָׁבַע" – הנשמה שבעה, היא מתחברת לאלוקים. ואוטומטי היא משפיעה שובע ורגיעות של הגוף. כי הרי כל חיות הגוף הוא מהנשמה. וכשהמקור רגוע, הכל רגוע.

תמונת מצב מהכותרת: *שם לאנשים לא היה כסף, אל חיסו איך לעשות כסף, חיסו את הכסף. אח"כ אנשים חיסו מקום להסתער מהנאצים מ"ש. כי הכל היה חסור בסניהם. אח"כ אנשים חיסו איך אפשר להסח"ז את האויב. כי האויב היה יותר מדי בטוח בעצמו. עכשיו אנשים מחפשים את עצמם...*

הכואה והשומע ישמע ויבא וישתומם. מה יש לך לחפש בבר שהוא אתה בעצמך, אתה אפילו לא צריך להשיג יב בסביל להשיג לעצמך. על הבוקר אתה כבר בעצמך. כן אבל אני חובה להשיג את עצמי.

אהיה. מסביר הכבי: לעולם לא תוכל להשיג את עצמך. הפוך ה'בלי להשיג' הוא התענוג של עצמך.

אדם עומד בפארק אקסטרים על מתקן בגובה של 15 קומות, ואומרים לו לקפוץ. כי אז יהיה לו כיף. הלב שלו לא נותן לעשות את זה, וצועק לו: זה עלול להיות מסוכן, תיזהר...

אבל כולם מסביב צועקים לו: נו נו נו. אתה תהנה כדאי לך. ובתוך הלב יש קול שני שאומר לו: מה אתה פחדן, אתה סנילי, תהיה אתגרי, תהיה מהחברה המוצלחים, שיהיה לך מה לספר... יאלה קפוץ...

וככה מצליחים לשבש לו את הרצון הפנימי להישאר בחיים, והוא מוכן לוותר על הכל, והוא קופץ. אמנם שם הוא נשאר בחיים, כי זה רק משחק.

אבל יש לפעמים שמצליחים לבלבל את האדם לעשות דבר שהוא ישלם על כך מחיר כבד...

הבילבולים מצליחים לגבור על הנטיה הטבעית שלו להיזהר מכאלו דברים.

הנטיה הטבעית של האדם שומרת אותו מעבירות, שומרת אותו מכל דבר אסור. כי נפש האדם היא מהתורה, רמ"ה אברים – זה רמ"ה מצוות עשה. וש"ה גידים – זה ש"ה לא תעשה. לכן נטיית האדם היא תמיד לטוב, ונבהלת מהרע.

אבל מאז חטא עץ הדעת, ישנם בילבולים בראש שמצליחים לגבור על הנטיה השכלית האנושית הנורמלית שבלב, ומצליח להטעות אותנו לעשות תענוגים – שאין בהם טיפת אמת של תענוג...

ואם אתה לא חי את הסכנה שהבילבולים שלך עלולים לאבד אותך, ולשכנע אותך לקפוץ אל הנורא מכל. אתה לא תיזהר ואתה תיפול...

וזה היה מצרים... להראות לך עד כמה אתה לא יכול לסמוך על עצמך, כי אתה מצידך בא למ"ט שערי טומאה, ולא עוצר אפילו כשאתה כבר מוצא את עצמך בשער המ' של הטומאה.

אתה עדיין חושב אולי תמצא בסוף משהו.

לכן הקב"ה נתן לנו מצרים. ועכשיו קיבלת תורה בשביל לעבוד עם זה נגד הבילבולים שלך, שתוכל לחזור לנטיה הטבעית.

כלומר:

אחר מבוא הכרת הסכנה של האדם, הוא יצעק לעזרה, והתורה היא תהיה בעזרתו. כמובן שזה כשילמד אותה בצורה של 'גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך' – שהתורה תעזור לי...